

Teatr

Coordina
agomila

Compte, que a aquestes noies les ha mogut Philippe Decouflé!

L'art de provocar sobre uns Louboutin

L'Artèria es transforma en un cabaret parisenc per rebre Le Crazy Horse. Per **Eugènia Sendra**

La divina proporció segons Alain Bernardin, artista francès i creador de Le Crazy Horse, residia en el cos femení al qual tant admirava. "Vaig trobar el meu camí en una noia nua, Miss Fortunia –recordava el seu obituari a *The New York Times*–, i va ser en desvestir-la una nit, després de la funció, quan vaig descobrir que el cos de la dona seria la meva fortuna". 61 anys després que el mític cabaret obrís les portes a l'avinguda Georges V de París i després del retrat cinematogràfic que en va fer Frederick Wiseman el 2011, l'estol de noies Crazy arriba a Barcelona per presentar un recull dels millors números del mestre Bernardin i part del repertori creat pel coreògraf Philippe Decouflé l'any 2008.

Forever Crazy i la resta de produccions de Le Crazy tenen poc a veure amb un espectacle de burlesc convencional. Són subtils, amb un sentit de l'erotisme sofisticat, el cos nu se suggereix darrere de vestits de llums cosits

gairebé sobre la silueta de les ballarines i de les projeccions audiovisuals. "Creus arribar a veure parts íntimes, però en realitat no veus res, és l'art de provocar", diu Andrée Deissenberg, directora de la companyia des del 2005 i antiga col·laboradora del Cirque du Soleil. Potser és una projecció del desengany que va tenir Bernardin després d'haver sopat en un espai fosc amb una dona vestida de rigorós negre.

'Life is a cabaret'

Sobre l'escenari, que replica les mides de 6x2 metres del cabaret parisenc, s'explica una història feta de vinyetes que evocuen diferents universos, des de la crisi del 2008 fins al burlesc acrobàtic o el més glamurós, i està acompanyada d'una banda sonora amb temes de Jacques Morali, entre d'altres. Tot molt Bernardin, que va apostar per donar un gir europeu i personal al burlesc americà, incorporant artistes i moviments de l'època i prenent

l'actualitat de referència. "Aquesta és l'herència que hem rebut de Bernardin, hem de mantenir-la i també trobar noves maneres de treballar", explica Deissenberg. D'aquí la col·laboració amb estrelles convidades com Dita von Teese, Decouflé o Christian Louboutin, que ha prestat les seves soles vermelles per a l'espectacle.

El que es manté com el 1951 és el criteri físic que va fixar el mestre per seleccionar les seves ballarines: cossos naturals, entre 1,68 i 1,72 metres d'alçada, 21 centímetres de distància entre mugrons i 13 entre el pubis i el melic. Diu la directora que "la gràcia és que adores una de les actrius i no l'arribes a reconèixer quan actuen totes alhora, quan el número es converteix en una il·lusió". Sense els vestits de la guàrdia de Buckingham, Loa Vahina i Gloria di Parma (noms de bateig d'aquestes ballarines del Crazy) no s'assemblen. Parlen de la tècnica única de la companyia, de l'exaltació de la feminitat dels espectacles, del seu primer nu i de les reaccions del públic després de viure una experiència tan *chic*. El futur de Le Crazy Horse apunta brillant: ens revelen que mentre hi hagi noies guapes, artistes, dissenyadors i al món passin coses, tindran fonts d'inspiració.

FOREVER CRAZY

Artèria Paral·lel

A partir del 3 d'octubre

Brutus Espanya

✿ Així com està el patí, benvolgut poble sobirà, els faig una pregunta: què en pensa el món del teatre de la possible independència de Catalunya? Perquè si hi ha un món ultraconnectat és el teatral. Molta gent d'aquí treballa a Madrid, i moltes produccions catalanes només tenen futur si fan gira per l'estat. A l'espera de la resposta, llanço una altra qüestió: serà millor el teatre català sense Espanya?

✿ Hi ha molta gent del teatre –actors, directors, productors, etc.– que milita activament en el bàndol sobiranista. També n'hi ha que resta indiferent, tot i que, últimament, la balança es decanta per al sí a la independència. I n'hi ha a qui bàsicament no els convé. Aquests són, sobretot, els empresaris. La majoria tenen negocis a Madrid i algun n'hi ha que és obertament unionista.

✿ La primera i la segona pregunta van lligades. El sistema Madrid-Barcelona ha permès que ens visitin espectacles que fan gira per l'estat i s'asseguren els bols coordinats de dos festivals i/o teatres. També permet tenir més diners per a certes produccions, gràcies a la col·laboració, per exemple, del Romea amb el Centro Dramático, del Lliure amb l'Abadía, del Grec amb el Festival de Otoño en Primavera. Després de la declaració d'independència, serà possible tot això?

✿ Queda clar que, així per on van els trets –ehem, esperem que no n'hi hagin–, no es podrà produir amb els teatres públics espanyols i, per tant, moltes obres seran inviàbles. Aleshores, queda més clar que el nostre teatre, almenys en el curt termini, serà pitjor. Però potser no serà així. Potser ens obligarà a obrir-nos de mires, i ser com els flamencs o els holandesos, que van per tot el món. Perquè això sigui així caldria el compromís d'empresaris i govern, i fer que no només hi hagi un Barcelona Internacional Teatre (BIT), sinó que n'hi hagi cinc. Ens ho creiem? –Andreu Gomila

CRAZY DANGERS